

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΜΑΡΚΟΥ ΤΟΥ ΚΩΦΟΥ
ΟΥ Η ΜΝΗΜΗ ΤΗ 2α ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Ἐποιήθη ἐν Ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἄθωνος
ὑπὸ Ἀθανασίου Ἱερομονάχου Σιμωνοπετρίτου,
Ὑμνογράφου τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ
Μεγάλης Ἐκκλησίας,
Μερίμνη τοῦ ἐν Πάτραις Σωματείου
Κωφῶν-βαρηκόων ΝΔ Ἑλλάδος.

1996

Τῆ β´ Τανουαρίου μνήμη τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν

ΜΑΡΚΟΥ ΤΟΥ ΚΩΦΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Τσιῶμεν στίχ. στ´ καὶ ψάλλομεν τὰ γ´προεόρτια τοῦ
Μηναίου καὶ εἶτα τὰ παρόντα τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος α´. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς φυσικῆς ἀκοῆς σου, Πάτερ στερούμενος,
διήνοιξας Κυρίῳ, τὰ ἐσώτατα ὦτα, δεξάμενος τὸν
λόγον αὐτοῦ εὐθύς, καὶ σταυρὸν τῆς ἀσκήσεως, ἐν
προθυμίᾳ βασιτάσας, φωστῆρ κλεινός, Ἐκκλησίας
ἀναδέδειξαι.

Τῶν κοσμικῶν καὶ ματαίων, Μάρκε οὐκ ἤκουσας, τὰς
ψυχοφθόρους ῥήσεις, ὅθεν ὄλος ἐδόθης, εἰς τήρησιν
θελήματος τοῦ Χριστοῦ, Ὦν καὶ μόνον ἠγάπησας, Ἴε
καὶ ὠμοίωσαι πράξειςιν ἀγαθαῖς, τῶν πιστῶν φανεῖς
διδάσκαλος.

Ἡ τοῦ Κυρίου παιδεία ἢ ἀκατάληπτος, διήνοιξε τὰ
ὦτα, διανοίας σου Μάρκε, καὶ ἐπλησε ψυχὴν σου ὡς
ποταμός, θεωρίαις τοῦ Πνεύματος, ὧν τῆς
γλυκύτητος δίδου μοῖραν ἡμῖν, τοῖς γεραίρουσι τὴν
μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β´

Τῆς κοσμικῆς ἀποστάς ταραχῆς, Μάρκε θεόσοφε, τῆς
ὀσιότητος τὴν τρίβον διεπέρασας θαυμαστῶς, τῶν
ἐντολῶν τοῦ Κυρίου ἀσφαλιζόμενος τῆ χάριτι· διὸ
γέγονας κῆπος κεκλεισμένος, κατευωδιάζων ταῖς
ἀρεταῖς τοὺς προσιόντας σοι· ὅθεν τῆς σιωπῆς τῶν
ἐσχάτων νῦν συμμετέχων, ἰκέτευσε δεόμεθα τὸν
Κύριον ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τελούντων τὴν
σεβάσμιον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τὸ ὁμόηχον τοῦ μηναίου προεόρτιον.

Ἐρχεται πρὸς Ἰορδάνην Χριστός.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Ἀναγνώσματα ὀσιακά.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. γ´ 1)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐτοῖς, καὶ εὔρεν αὐτοῖς ἀξιόους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοῖς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ε´ 15)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοῖς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὀσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύσονται εὔστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν,

ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ
πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ’
αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν
ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως,
καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει
πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει
θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ
σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε
οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ
ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις
ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα. . (Κεφ. ζ´7)

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει
ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ
ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις
ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος.
Εὐάρεστος Θεῶ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ
ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ
σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ·
βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ
ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον.
Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς·
ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο
ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες
καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ
τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις
αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΘΗΝ

Ψάλλομεν στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α´.

Τὴν κώφωσιν ὡς χάρισμα Θεοῦ δεξάμενος, Μάρκε
ὀσιώτατε, καὶ ἀνακράζων τὸ ὄνομα Κυρίου εἶη
εὐλογημένον, δέδεξαι παρ’ Αὐτοῦ τὸ δῶρον τῆς
μυστικῆς ἀκοῆς· ὅθεν γευσάμενος ἐμπείρως τῶν
μυστηρίων τοῦ οὐρανοῦ τὴν θεολογίαν, διδάσκαλος

ἐγένου πολλοῖς εἰς σωτηρίαν. Νῦν δὲ τῆς ἀγγελικῆς ὑμνολογίας ἀπολαύων, πρέσβευε δεόμεθα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β´ .

Τῆς περιεργείας τῶν παρόντων ἀποστάς, ἔνδον τὸν νοῦν ἔστρεψας Μάρκε πάτερ σοφῶς, ἔνθα ἐφεῦρες τὸν πολύτιμον Μαργαρίτην, δι' εὐχῆς ἀρεμβάστου καὶ ἡσυχίας διηνεκοῦς· ὅθεν καὶ ἡμᾶς ταραττομένους ἐκ τῶν ποικίλων μεριμνῶν, τὸν νοῦν εἰρήνευε διὰ τῆς μνήμης τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς αἰσθήσεως τῆς παρουσίας Αὐτοῦ μακάριε.

Ἦχος γ´ .

Τὸν λογισμόν σου βεβαιώσας ἐπὶ τὴν πέτραν τοῦ Χριστοῦ, οὐδαμῶς ἐπτοήθης ἐκ τῶν προσγενομένων σου πειρασμῶν· ἀλλὰ εὐχητικῶς πορευόμενος, τεῖχος χαλκοῦν ἐφάνης τοῖς τεχνάσμασι τοῦ ἀντιδίκου, οὗ τὰς προσβολὰς ὡς ψυχοφθόρους οὐκ ἤκουσας, πιστὸς φανεῖς τῷ Δεσπότῃ σου Μάρκε, ὅν καθικέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ´ .

Περιφραγμένος τὴν ψυχὴν ἐκ τῆς ἀνηκοΐας, μόνον τὸν Χριστὸν ἔσχες κυριεύοντα τῶν λογισμῶν καὶ τῶν πράξεών σου. Τούτῳ γὰρ διήνοιξας τὰ ἔσω σου ὦτα, ἀδιαλείπτως ἐνωτιζόμενος τὰ ζωοποιὰ αὐτοῦ προστάγματα· οἷς γέγονας διδάσκαλος μυστικός, τὴν Ἐκκλησίαν χαροποιῶν ταῖς ἀρεταῖς σου, Μάρκε ὀσιώτατε.

Δόξα. Ἦχος πλ.α´ .

Οὐδὲν ἡμελημένον τῷ Θεῷ, οὐδὲν ἀπρονόητον, οὐδὲν μωμητόν, τοῖς προσέχουσιν ἐν σοφίᾳ. Διὸ καὶ σὺ πάτερ Μάρκε, ταῦτα ἔχων ἐν νῷ, οὐκ ἐγόγγυσας τῷ Κυρίῳ, τῆς ἀκοῆς σου στερηθεῖς, ἀλλ' ἐν πνεύματι, εὐχαριστίας, τὰς ἀρετὰς εἰργάσω, ὡς γνήσιος υἱὸς καὶ πιστός. Καὶ πληρωθεῖς τῆς χάριτος πολλοῖς

ἐγένου διδάσκαλος, τοῦ μὴ ἀνοήτως θεοδικεῖν, ἀλλὰ τὰ πάντα ἐκ Θεοῦ παραδέχεσθαι, ὡς ἄριστα γεγόμενα. Ὅθεν νῦν παριστάμενος μετὰ τῶν Ὀσίων, πρέσβευε ἀειμακάριστε, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πόθῳ τιμῶντων σε.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐν Τορδάνῃ ποταμῷ, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, μολεῖ πρὸς τὸ Βάπτισμα, καθᾶραι θέλων ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, τῇ αὐτοῦ ἐπιφανείᾳ, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ

Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Τοῦ Κυρίου ὑπήκουσας, δεῦτε λέγοντος ὀπισθεν, ὅσοι ἐκ προθέσεως τοῦτο θέλουσιν, ἀκολουθήσατε ἔδραμες, ποθῶν τὰ οὐράνια, πάτερ Μᾶρκε ἐκ ψυχῆς, καὶ ἀσκήσει διέλαμψας, ὥσπερ ἄσαρκος, τῆς σαρκὸς μὴ φροντίζων παρὰ χρεῖαν, καὶ μηδὲ ὡφελούσης, μετὰ τὸν θάνατον ἄνθρωπον.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Εἰσακήκοας Ὅσιε, ὡς προφήτης τῷ Πνεύματι, ἐν τῇ φυλακῇ σου ἀεὶ ἰστάμενος, καὶ κατενόησας τέλειον, Χριστοῦ τὴν σωτήριον, καὶ σωσικόσμον αὐτοῦ, πρὸς ἀνθρώπους κατάβασιν, ὅθεν ἔκθαμβος, τῆς ἀγάπης πιστούμενος τὸ βάθος, ἦνεις Μᾶρκε καθ' ἡμέραν, φιλανθρωπίας τὸ πέλαγος.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου...

Καὶ παράλυτοι ἕξαλλοι, ἐν Χριστῷ Μᾶρκε φαίνονται, καὶ κωφοὶ ἀκούουσιν ὦ τοῦ θαύματος! ὅτι καινὸς νόμος τέθυται, Αὐτοῦ ἐνδημήσαντος, πρὸς ἡμᾶς τοὺς ταπεινοῦς, καὶ οἱ ὄροι μεθίστανται, οἱ τῆς

φύσεως, ὥστε γίνονται μείζονες τῶν πρώτων, οἱ ὡς ἔσχατοι δοκοῦντες, τῆ ἑνεργείᾳ τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Ἦχος β´.

Τῶν ψυχοβόρων σειρήνων τὰς ᾠδὰς οὐκ εἰσήκουσας, καὶ ἀπαλλαγείς ᾧ Μάρκε πειρασμῶν ἀλυσιτελῶν, εὐπλόως διήλθες τὸν δίαυλον τῆς ἀσκήσεως· ἐνωτιζόμενος δὲ τὰ ὑπὲρ μέλι γλυκύτερα λόγια τοῦ Θεοῦ, ἐθησαύρισας σεαυτῷ πλοῦτον οὐράνιον, ἐξ οὗ μετάδος καὶ ἡμῖν, ὡς φιλόστοργος πατήρ, τοῖς ἐκτελοῦσιν ὅσιε τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον, ἦχος ὁ αὐτός.

Πάλιν Τησοῦς ὁ ἐμὸς καθαίρεται ἐν τῷ Τορδάνη, μᾶλλον δὲ καθαίρει τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν. Ἔρχεται γὰρ ὡς ἀληθῶς ἐπὶ τὸ Βάπτισμα, ἐκπλῦναι θέλων τοῦ Ἀδάμ τὸ χειρόγραφον, καὶ φησὶ πρὸς τὸν Ἰωάννην· δεῦρο ὑπηρέτησον, ᾧ Βαπτιστά, μυστηρίου ξένου τὸ κεφάλαιον. Δεῦρο ἔκτεινον τὴν σὴν χεῖρα ταχύ, καὶ ἄψαι κορυφῆς τοῦ συντρίψαντος τὴν κάραν τοῦ δράκοντος, καὶ ἀνοίξαντος τὸν παράδεισον, ὃν ἔκλεισεν ἡ παράβασις, ἀπάτη τοῦ ὄφεως, τῆ γεύσει τοῦ ξύλου ποτέ.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον κλπ. ὅτι σοῦ ἐστίν.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ´. Ταχύ προκατάλαβε.

(Μητροπολίτου Πατρῶν Νικοδήμου).

Τὴν ἄνωθεν ἤκουσας κλήσιν, ὑπάρχων κωφός· τὰ ᾧτα εὐήκοα φωνῆ τοῦ Λόγου δεκνύς, ἀσκήσει διέλαμψας· πάντων κατεφρόνησας, τῶν φθαρτῶν καὶ ρεόντων ἔδωκας σὴν καρδίαν τῷ Χριστῷ ἐκουσίως. Προστάτα θεῖε Μάρκε, κωφῶν αὐτοῖς συμπαραστήθι.

Ἐτερον. Ἦχος δ´. Ταχύ προκατάλαβε.

Τὰ ὧτα διήνοιξας τῆς σῆς ψυχῆς τῷ Χριστῷ, καὶ ἔδραμες ὀπισθεν Αὐτοῦ ὡς ἄλλος ἄμνος, εὐήκοος ὄσιε· ὄθεν καλλικαρχήσας, ἐν ἀσκήσει ἐνθέω, εἴληφας τὸ βραβεῖον, βιοτῆς σου, ὧ Μάρκε. Διὸ πάτερ πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τὸ προεόρτιον. Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐτοιμάζου Ζαβουλών, καὶ εὐτρεπίζου Νεφθαλείμ. Τορδάνη ποταμέ, σιῆθι ὑπόδεξαι σκιρτῶν, τοῦ βαπτισθῆναι ἐρχόμενον τὸν Δεσπότην. Ἀγάλλου ὁ Ἀδὰμ σὺν τῇ Προμήτορι, μὴ κρύπτετε ἐαυτοὺς, ὡς ἐν Παραδείσῳ τὸ πρὶν· καὶ γὰρ γυμνοὺς ἰδὼν ὑμᾶς ἐπέφανεν, ἵνα ἐνδύσῃ τὴν πρώτην στολήν, Χριστὸς ἐφάνη, τὴν πᾶσαν κτίσιν, θέλων ἀνακαινίσαι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἐδέξω μυστικῶς, ἐντολὰς τοῦ Δεσπότου, καὶ ἔγγραφας αὐτάς, ἐν πλαξὶ τῆς ψυχῆς σου, γενόμενος ὅσιε θεολόγος ἐκ πράξεως· ὅθεν δίδαξον, ἡμᾶς πῶς δεῖ θλίψεις βίου, καὶ δυσάρεστα, ἐν εὐχαρίστῳ καρδίᾳ ἀεὶ ὑποδέχεσθαι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Προεόρτιον, ὁμοιον.

Φορέσας τὴν ἐμήν, Ἰησοῦ μου πτωχείαν, προέρχῃ σεαυτόν, τοῖς οἰκέταις μιγνύων, καὶ Βάπτισμα αἰτούμενος, ὑπὸ δούλου Φιλάνθρωπε, ὅθεν βλέπων σε, ὁ Ἰωάννης ἐβόα· πῶς βαπτίσω σε, ρύπον μὴ ἔχοντα ὅλως, Θεὲ ὑπεράγαθε;

Μετὰ τὴν β´ στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ἦχος δ´. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἡσύχως ἐβίωσας ἐν τῇ ἀσκήσει σοφέ, δεχθεὶς ὥσπερ χάρισμα τῆς φυσικῆς ἀκοῆς, τὴν ἔλλειψιν ὅσιε, ὅθεν ὡς σώφρων πάτερ, τὴν εὐχὴν ἐξασκήσας, δέδεξαι ἐκ Κυρίου, μυστικὰς ἀναβάσεις, ὧν Μᾶρκε καταξίωσον, τοὺς σὲ γεραίροντας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Προεόρτιον, ὁμοιον.

Πτωχεύσας ὁ πλούσιος δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν, ἡμᾶς τοὺς πτωχεύσαντας δι' ἀκρασίαν ποτέ, πλουτίσαι βουλόμενος, ἔρχεται ἐπιβῆναι, Ἰορδάνου τοῖς ρεῖθροις, καὶ ὑπὸ Ἰωάννου, προφανῶς βαπτισθῆναι. Ὑμνήσωμεν πιστοί, τὴν αὐτοῦ ἄκραν ταπείνωσιν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ.α´. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῶν ἀγγέλων τὸν βίον ἐπιποθήσας σφοδρῶς, τῷ Δεσπότῃ προσῆξας ψυχῆς ῥῶδᾶς μυστικᾶς, Μᾶρκε ὅσιε κωφὲ ἐρήμου καύχημα· διὸ συνὼν ἐν οὐρανοῖς πάντων Ἁγίων κοινωνός, ἰκέτευε ὑπὲρ ὅσοι, τὴν μνήμην σου ἐκτελοῦσι, καὶ πολιτείαν σου θαυμάζουσι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Προεόρτιον, ὁμοιον.

Ὁ συνάναρχος Λόγος Πατρὶ καὶ Πνεύματι, μορφωθείς διὰ σπλάγχνα νῦν τὸ ἀλλότριον, βαπτισθῆναι δι' ἡμᾶς, ἤδη ἐπείγεται ὑπαντήσωμεν αὐτῷ, διανοίᾳ καθαρᾷ. Εὐλογητὸς εἶ βοῶντες, Χριστὲ Σωτῆρ εὐεργέτα, ὁ ἀγιάσαι ἡμᾶς ἐρχόμενος.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου. Ἐκ νεότητός μου.

Προκείμενον. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Στίχος. Ὑπομένων τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Εὐαγγέλιον, ὀσιακόν, Βλ.εἰς τὸν ὄρθρον τοῦ ὁσ.
Σάββα.

Ὁ Ν' ψαλμός. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ελεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός..

Στιχηρὸν ἰδιόμελον. Ἦχος πλ.β'.

Τῷ εἰσακούοντι Χριστῷ καὶ αὐτὰ τὰ κρυπτὰ τῆς διανοίας, δουλεύσας πάτερ Μάρκε πιστῶς, ἐπήκουσας χαίρων, τὸ εὔ σοι δοῦλε ἀγαθέ. Ὅθεν μνημόνευε καὶ ἡμῶν θεΐε ἀσκητά, καὶ τῶν ψυχῶν τὰ ὅσα διάνοιξον, πρεσβείαις εὐπροσδέκτοις σου.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κλπ.

Εἶτα οἱ κανόνες κατὰ τὴν τάξιν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὔ ἢ ἄκροστιχίς:

«Μάρκε κωφέ, ἄκουέ με μέλποντα σὸν βίον.
'Α(θανάσιος)».

Ἐδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Μακάριε ἄνθρωπε, Μάρκε κωφὲ ὦτα ἄνοιξον, καρδίας
καὶ χεῖλη μου, ἔμπλησον χάριτος, ὅπως βίον σου,
αἰνέσω κατ' ἀξίαν, καὶ μέλψω ἀγῶνάς σου καὶ
κατορθώματα.

Ἀρχὴν σῆς ἀσκήσεως, ἀποταγὴν ποιησάμενος, ἡσύχως
ἐβίωσας, ἐπιποθῶν τὸν Χριστόν, καὶ τὰ ὦτα σου,
καρδίας διανοίξας, ἐδέξω προστάγματα,
ψυχοσωτήρια.

Ῥυσθεῖς βρόχων Ὅσιε, τῶν κοσμικῶν σῶος ἔφθασας,
εἰς τόπον ἀσκήσεως, βρύων νοήματα, τῆς καρδίας
σου, ἐχθροῦ εἰς ἀναβάσεις, Θεῷ προσηλούμενος,
διὰ τῆς νήψεως.

Θεοτοκίον

Κυρία μου Δέσποινα, ἡ τὸν Σωτῆρα κυήσασα, κωφῶν
διανοίξαντα, ὦτα προστάγματι, τούτῳ πρέσβευε,
κωφὸν με ἀναδειῖξαι, πρὸς κόσμου ἀκούσματα, ψυχὴν
τὰ βλάπτοντα.

ᾠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ἐνέκρωσας Μάρκε πάθη πάντα, δοθεῖς τῷ Χριστῷ ὅλη
ψυχῇ, καὶ ὡς τῆς ἀναστάσεως, υἱὸς βιοῦς μεμύησαι,
τὰ βάθη θείου Πνεύματος, καὶ μυστηρίων ἀπόρρητα.

Κωφεύων δελέατι τοῦ πλάνου, ἐτήρησας Μάρκε σὴν
ψυχὴν, παρθένον ἀδιάφθορον, ἣν περ ἄγνην
παρέστησας, Νυμφίῳ τῷ ἀφθάρτῳ σου, καὶ ἀρεταῖς
κατεποίκιλας.

ᾠτίων σου ἤψατο Δεσπότης, ἐν τρόπῳ, ὃ Μάρκε
μυστικῶ, διδάξας σοι τὰ πρέποντα, τῇ ὑπηχῆσει
Πνεύματος, Οὗ εἶτα σάλπιγξ γέγονας, τὴν Χάριν
ἐκδιηγούμενος.

Θεοτοκίον

Φυσίζωε Κόρη ζώσόν με, πρεσβεῖα σου τῇ
ζωοποιῷ, πρὸς τὴν Ζωὴν ὅν ἔτεκες, ὅτι ταῖς

ἀμαρτίαις μου, θνήσκω καὶ μὴ βουλόμενος, τῇ
συνηθείᾳ ἐλκόμενος.

Κάθισμα. Ἦχος γ´. Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν καθαρότητα, τῆς διανοίας σου, βλέπων ὁ
Κύριος, Μάρκε σοὶ δέδωκεν, εὐχὴν, νηστείαν,
φυλακὴν, αἰσθήσεων καὶ εἰρήνην· ὅθεν πεφανέρωσαι,
ἐξ ὧν πείρα μεμάθηκας, ὁδηγὸς ἀλάθητος, πρὸς ζωὴν
τὴν αἰώνιον, ἐν ᾗ ἐπαπολαύων Δεσπότη, μνήσθητι
πάτερ τῶν τιμώντων σε.

Δόξα, Καὶ νῦν. Προεόρτιον, ὁμοιον.

Ὁ ἀπερίγραπτος, ὧν τῇ θεότητι, περιγραφόμενος,
ὑψὲς τοῦ σώματος, μέλλει προέρχεσθαι ῥοαῖς,
Ἰορδάνου τοῦ βαπτισθῆναι. Τοῦτον καθαρότητα,
διανοίας δεξώμεθα, πάντων γὰρ ἐργάσασθαι, τὴν
ἀνάπλασιν βούλεται. Πρὸς ὅν νῦν ἐκβοήσωμεν φόβῳ·
Δόξα Χριστέ, τῇ ἐπιφανείᾳ σου.

ᾠδὴ δ´. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἔστης ὡς πεφυτευμένον, ξύλον ἐν τοῖς ὕδασι
Ὅσιε, ἀπὸ τῶν ῥευσμάτων, λόγου τοῦ Κυρίου
τρεφόμενον, ὅθεν ἀπέδωκε καρπὸν σου πολυπλάσιον,
τῆς ἀσκήσεως, ἐν τῷ καιρῷ ἐκδημίας σου.

Ἄπερ εἶχες ἐν καρδίᾳ, τῷ Δεσπότῃ ἐγνώριζες, διὰ
τῆς συντόνου, Μάρκε εὐκτικῆς ἐργασίας σου, ὅθεν
ἐδέχου τὴν χάριν ἐν τοῖς ἔργοις σου, θησαυρίζων,
πλουτισμὸν σωτηρίας αἰώνιον.

Κύριος μερὶς ὑπάρχων, σῆς ζωῆς ὑπερτίμητος,
θείαις σε ἐννοίαις, ἔθρεψε καὶ ἠΰξησεν
Ὅσιε, διὸ ἐγένου ὡς ναῦς τις πολυφόρητος,
Ἐκκλησίαν, ἀρεταῖς σου σιτίζων ὡς ἄριστα.

Θεοτοκίον

Ὀλισθαίνων καθ' ἐκάστην, ἐξ ἀδυναμίας μου
Ἄχραντε, σὲ καθικετεύω, στήριξον ἄρμους τῆς

καρδίας μου, ὥστε βαδίζειν εὐθέως ἐν τοῖς τρίβοις μου, καὶ μὴ γένωμαι, τοῦ φιλιτάτου Υἱοῦ σου ἀλλότριος.

Ῥδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὑψαύχενον ἄρχοντα, τῆς ἀνομίας Ὅσιε, τῆ ὑπακοῆ Μάρκε καθεῖλες, καὶ ταπεινώσας, σαύτὸν κατείληφας, ὕψη τὰ τῶν θείων δωρεῶν, τὸν Χριστὸν μιμούμενος, ἐνδυθέντα ταπείνωσιν.

Ἐνέκρωσας ἅπαντα, τὰ ἐμπαθῆ νοήματα, τῶν αἰσθήσεων σου πάτερ Μάρκε, ζωῶν ψυχὴν σου, ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς, καὶ τῆ συσταυρώσει τῷ Χριστῷ εἶληφας τὸ σφράγισμα, ἀναστάσεως Ὅσιε.

Μακρύνων ἐμάκρυνας, τῶν αἰτιῶν τῆς πτώσεως, ἄφθορον τηρῶν μονογενῆ σου, ταύτην γλυκαίνων, τῆ μνήμῃ τοῦ Ἰησοῦ, Οὗ οὐδὲν γλυκύτερόν ἐστι, ἡδυσμα μακάριε, ἐν τῷ νῦν καὶ τῷ μέλλοντι.

Θεοτοκίον.

Ἐλέησον Δέσποινα, τῷ μητρικῷ ἐλέει σου, τὴν κατασυντετριμμένην, καὶ ἠλκωμένην, ψυχὴν μου πάθεσι, ἢ τὸν ἐλεήμονα Χριστόν, ἐν γαστρὶ βαστάσασα, ἰατρεύοντα παιίσματα.

Ῥδὴ β΄. Τὴν θείαν ταύτην.

Μεγίστην εὔρες ἀνάπαυσιν, τὴν πᾶσάν σου ζωὴν Μάρκε ὄσιε, ἀνατιθέμενος, τῷ προνοοῦντι τῆς κτίσεως, καὶ νόμοις φιλανθρώποις, ταύτην θριγκώσαντι.

Ἐκτείνων χεῖρας ἰκέτιδας, τὴν Χάριν κατεβίβαζες Ὅσιε, τοῖς αἰτουμένοις σου, εὐχὴν λαβεῖν τὴν δραστήριον, καὶ ἄνεσιν ἐκ πάσης βλάβης καὶ θλίψεως.

Λεόντιον ἔσχες φρόνημα, κατὰ τοῦ ἀντιπάλου μακάριε, φρουαττομένου σοι, καὶ οἰομένου

τοῖς βέλεσιν, τὸν τόνον τῆς ψυχῆς σου ποιῆσαι ἄχρηστον.

Θεοτοκίον

Πενήτων πέλεις προμήθεια, τροφέα πάντων τέξασα Δέσποινα, ὅθεν πεινῶντά με, πνευματικῶς ταχὺ ἐκθρεψον, τῷ Σώματι Υἱοῦ σου, καὶ θείῳ Αἵματι.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Ἵτα μὴ ἔχων φυσικὰ ὑπερῆρας, τοὺς ταῦτα ἔχοντας κωφὲ πάτερ Μάρκε, ὡς τοῦ Κυρίου λόγους εἰσδεξάμενος, ἐν τῇ διανοίᾳ σου, καὶ ἐργάτης ἐγένου, θεϊκῆς ἀσκήσεως, καὶ ζωῆς ὑπὲρ φύσιν· ὅθεν τιμῶντες βίον σου σεπτόν, αἰτούμεθά σου, πρεσβείαν πρὸς Κύριον.

Ὁ Οἶκος.

«Ἐφραθά» σοι ὡς εἶπε Φιλάνθρωπος, τὰ ἀνήκοα ὧτα ἠνοίγησαν κεκλεισμένα ἐκ φύσεως Ὅσιε καὶ γεγόνασι πλέον ἢ πρότερον ἐπιτήδεια πρὸς εὐηκοίαν· ὅπου γὰρ θέλει Θεός, ἢ φύσις ἀνέστραπται, ἐνεργοῦντος τοῦ νόμου τῆς Χάριτος· ὅθεν ὡς ὁ Ἀββακοῦμ δέδεξαι μυστηρίων βαθέων ἀποκάλυψιν καὶ κωφὸς τὸ φαινόμενον διαμένων ἐσάλπισας εὐηχέστερον τῶν ἀκουόντων, ὅτι δίκαιαι αἱ κρίσεις Κυρίου καὶ ἀγαθαὶ αἱ ἐπίνοιαὶ Αὐτοῦ.

Διὸ διαλάμπας ἐν ὑπομονητικῇ εὐχαριστίᾳ καὶ ἀσκήσει συντονωτάτη, κατοικεῖς ἐν οἴκῳ αἰωνίως μελωδούντων, Μάρκε ὀσιώτατε, ἡμεῖς δὲ ταπεινῶς αἰτούμεθά σου, πρεσβείαν πρὸς Κύριον.

Τὸ Συναξάριον.

Τῇ β΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ὀσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Μάρκου τοῦ Κωφοῦ.

Στίχοι

Ὁ Μάρκος οὐκ ἤκουσε γηίνων λόγων

Καὶ πρὶν λιπεῖν γῆν, ὧτα γῆθεν ἐξάγων.

Δευτερίη Μᾶρκος χθόν' ἔλιπεν τὴν πολύβοον.

Καὶ τὸ παρὸν ὑπόμνημα.

Ὅτε ἤκμασεν ὁ ὄσιος οὔτος πατήρ ἡμῶν Μᾶρκος, τίς ἢ πατρίς, τίνες οἱ γεννήτορες καὶ τίς ἢ θεοφιλῆς αὐτοῦ πολιτεία, οὐκ ἠδυνήθημεν παρά τινος μαθεῖν. Τοῦτο μόνον γινώσκομεν, ὅτι στερούμενος τῆς φυσικῆς ἀκοῆς, ἐδόθη ὁ μακάριος πάσῃ δυνάμει εἰς τὸ ἀποκτήσασθαι, κατὰ τὸν προφήτην, ὧτα Κυρίου, πρὸς τὸ ἀκούειν καὶ ποιεῖν ἐπιμελῶς καὶ ἀόκνως τὸ δεσποτικὸν καὶ σωτηριῶδες θέλημα· ὅθεν διὰ σκληρᾶς ἀσκήσεως ἐγένετο περιώνυμος καὶ πλουτήσας πολλὰς ἀρετὰς καὶ φῶς Χριστοῦ γενόμενος διὰ τῆς θεοειδοῦς αὐτοῦ πολιτείας, ἐκλήθη παρὰ τοῦ μισθαποδότου Δεσπότου εἰς τὴν αἰώνιον Βασιλείαν, ἐν ἧ ἄκούει ἀνεμποδίστως τὸ οὐράνιον ἀγγελικὸν μέλος μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων εὐφραινόμενος.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Συναξαριστοῦ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡ μᾶς. Ἀμήν.

ῤδῆ ζ'. Οὐκ

ἐλάτρευσαν.

Οὐκ ἐνάρκησας ἐν τῇ ἀσκήσει Ὅσιε, οὐδὲ ἐνύσταξας ἀπὸ τῆς σῆς φυλακῆς, διὸ κεχαρίτωσαι, ποικίλαις χάρισι, παρὰ τοῦ Παντοκράτορος, καὶ ἐφορῶντος καλῶς, τοὺς ἀγάπη, πρὸς Αὐτὸν τὰ σκάνδαλα, καὶ δεινὰ τῶν ἐχθρῶν ὑπομένοντας.

Νοῦν ἀκράτητον, τῇ προσευχῇ ἐδέσμευσας, καὶ καθυπέταξας, ἐν θεϊκοῖς λογισμοῖς, διό σοι ἀνέβλυσαν, ὕδατα Χάριτος, δι' ὧν, ὧ Μᾶρκε Ὅσιε, πολλοὺς ἐπότισας, καὶ τὴν δίψαν ἀπὸ τῶν ψυχῶν αὐτῶν, διδαχαῖς ταῖς σοφαῖς σου κατέπαυσας.

Τίς μοι ἔκραζες, παράδεισος ἢ Κύριος καὶ ξύλον γνώσεως, ἀφ' οὗ τρυφῶ δι' εὐχῆς, γλυκύτατον ὄνομα, Αὐτοῦ ἐγένετο· ὅθεν δεῦτε τρυφήσατε, ὅσοι οὐκ ἔσχετε, θεϊαν γεῦσιν, τῆς Αὐτοῦ χρηστότητος, ἵνα γνῶτε ἐκ πείρας τὸ ἔλεος.

Θεοτοκίον

Ἀκουσάτω μου, τὸν στεναγμὸν ἡ Δέσποινα, ἡ πολυεὐπλαγχνος, καὶ μὴ παρίδῃς οἰκτράν, τὴν δέησιν ταύτην μου τὴν πολυστένακτον, ἀλλὰ τὸ οὖς σου κλῖνόν μοι, ἵνα ἐξείπω σοι, τῆς ψυχῆς μου, πάντα ἁμαρτήματα, καὶ ἀνάπαυσιν εὐρω ὁ ἄθλιος.

Ῥδὴ η΄. Παίδας εὐαγεῖς.

Στυλὸς ἐν εὐχαῖς ὠράθης πάτερ, καὶ πύργος ἐν πειρασμοῖς ἀκλόνητος, ὅπλα ἐνδυσάμενος, ἅπερ Παῦλος εἶρηκεν, ὅθεν ἐδέξω ἀφθονον, Μᾶρκε τὴν ἔκχυσιν, τοῦ Πνεύματος, τοῦ θείου δι' Οὐπερ, γέγονας ἀλείπτῃς, πολλῶν εἰς σωτηρίαν.

Οὐρανὸν ἐποίησας καρδίαν, καὶ νοῦν σου παράδεισον μακάριε, ἐν οἷς ἐνεθρόνισας, Ἰησοῦν τὸν πάγκαλον, ἐφύτευσας δὲ σύνδενδρον, τῶν ἀρετῶν τὴν πληθύν, διὰ βίου, πλήρους καθαρότητος, ὃν παράσχοις τοῖς πόθῳ τιμῶσί σε.

Νύκτια τοῦ παρόντος βίου πάτερ, ἀπώτως διήλθες φωτιζόμενος, ἀγλαΐαις Πνεύματος, καὶ πολλοὺς ἐφώτισας, τοῖς θείοις σου διδάγμασι, φῶς ἐκ μεθέξεως, τοῦ πρωτίστου, γεγονῶς σὺ δεύτερον, ὅπερ αἶτει, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Θεοτοκίον.

Βρόχος μοι τραχὺς ἡ ἁμαρτία ἐγένετο ἄχραντε συμπνίγων με, ὅθεν τὸν ταλαίπωρον, τοῦ θανάτου λύτρωσαι, χαριζομένη Πνεύματος, ἀέρα εὐζων, ὅπως χαίρων, εὐρω τὴν ἀνάψυξιν, καὶ δοξάζω σε πάντοτε Πάναγνε.

ῤδὴ θ´. Ἐπας γηγενῆς.

Ἴδε τὴν ἡμῶν, κωφώτητα ὄσιε, ἐξ ἧς τὸ θέλημα, τοῦ Χριστοῦ οὐ θέλομεν, ἀκοῦσαι οὔτε καὶ διαπράξασθαι, καὶ σαῖς εὐχαῖς ἐκδίωξον, νάρκην δαιμόνιον, διανοίγων, ὧτα τὰ ἐσώτατα, ὑπηκόους ποιῶν ἡμᾶς τάχιστα.

Ὅτι ὁ εχθρὸς ὡς ὄπλῳ ἐχρήσατο πάτερ ψυχώλεθρον σὺ εὐτέχνως ὄργανον, τῆς σωτηρίας σοφῶς μετέβαλες, ἀκούων ἃ οὐκ ἤκουσεν, οὔς τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ μόνον, τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος, μυστικῶς ἐνεργεῖα τοῦ Πνεύματος.

Νοῦς ἀγγελικός, ὠράθης πανόσιε, Μάρκε τῷ βίῳ σου, νῆψιν ἔχων ἄπαυστον, εὐχαριστίαν καὶ δοξολόγησιν, Δεσπότου ἧ νῦν ἴστασαι, σὺν τοῖς ἀγγέλων χοροῖς, καὶ ἀκούεις, ὕμνον ἀκατάληκτον, καὶ ὀρθῶς αὐτοψεῖ θεῖον Πρόσωπον.

Θεοτοκίον.

Ἄπαντα κακῶς, τὰ τάλαντα Δέσποινα, ἃ περ μοι δέδωκεν, σὸς Υἱὸς ἐσκόρπισα, ἐκδαπανήσας ὡς δοῦλος ἄτιμος, διὸ ἀπαρρησίαστος, τυγχάνων δέομαι, χρῶ ὡς Μήτηρ, τῇ πολλῇ ἀγάπῃ σου, καὶ Θεόν μοι ἐκμείλιξον τάχιστα.

Ἐξαποστειλάριον.

Ἦχος β´. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀκούσας τοῦ Κυρίου σου, τὴν κλήσιν τὴν σωτήριον, ὀπίσω ἔδραμες Μάρκε, Αὐτοῦ ὡς ἄλλο ἄρνιον, ποθῶν ζωὴν ἀσκήσεως, ἐν ἧ καὶ εὐηρέστησας, διὸ ἀκούεις νῦν χαίρων, τῶν ἀσωμάτων τοῦς ὕμνους.

Προεόρτιον, ὁμοιον.

Φωνὴ βοῶντος ἤχησε, καὶ οἱ βουνοὶ σκιρτήσατε, χόρευσον γένος ἀνθρώπων· ὁ γὰρ προάναρχος Λόγος, σάρκα λαβὼν ὡς ἄνθρωπος, ἦκει βαπτισθησόμενος,

ὑπὸ χειρῶν ὧν ἔπλασεν, ἐν Ἰορδάνῃ καὶ λύσων, τοῦ κόσμου τὴν ἁμαρτίαν.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

ᾠχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Μάρκε τοῦ Κυρίου ἀσκητά, ἔστησας τοὺς πόδας γενναίως ἐπὶ τὴν πέτραν σου, χάριτι ζωούμενος, τοῦ θείου Πνεύματος, πρὸ ὀμμάτων σου θέμενος, Χριστοῦ τὴν ἀγάπην, καὶ τὴν συγκατάβασιν, ὑπὲρ τοῦ γένους ἡμῶν· ὄθεν φιλοτίμως διῆλθες, τρίβον τῆς στενῆς βιοτῆς σου, δράγματα συλλέξας πολυτίμητα.

Ἦτων στερηθεὶς τῶν φυσικῶν, Μάρκε παμμακάριστε πάτερ, οὐκ ἐδειλίσας, οὐδὲ κατὰ Πλάστου σου ἠγειρας ἔνστασιν ἀλλὰ χαίρων ἐχώρησας εἰς τὴν μυστικὴν ἀπόκτησιν, ἅπερ καὶ εἴληφας· ὄθεν καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν, ἔσχες ἀναβάσεις καρδίας, τοῦ Θεοῦ φωνὴν ἐνωτιζόμενος.

Χαῖρε τὴν χαρὰν τὴν μυστικὴν, ἣν οὐδεὶς δυνήσεται Μάρκε, σοῦ ἀφαιρέσαι ποτέ, ὅσα γὰρ τῆς Χάριτος, ἀμετακίνητα, καὶ Θεὸν καθικέτευσε, δοῦναι ἡμῖν πᾶσι, ὧτα πανευήκοα τῶν θελημάτων Αὐτοῦ, ἵνα ἐντολῶν τῆ τηρήσει, τὸν τῆ ἁμαρτίᾳ φθαρέντα, ἄνθρωπον ραδίως ἀποβάλωμεν.

Δέχου πολιτείας σου μισθόν, τὴν μετὰ ἀγίων Ἀγγέλων, ὧ Μάρκε σύστασιν· σὺ γὰρ ὡσπερ ἄσαρκος, ἐν γῆ ἐβίωσας, σιωπῶν καὶ εὐχόμενος, ἐντεῦθεν ἐν γνώσει, μέλλοντος μυστήριον ποθῶν βιώσαι σοφέ, οὔπερ μετασχὼν νῦν μνησθείης, καὶ ἡμῶν τῶν σήμερον μνήμην, ἐν χαρᾷ τὴν σὴν ἀγόντων ὄσιε.

Δόξα. ᾠχος πλ. δ΄.

Ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν ἀκουσάτω, ἀδελφοί, Μάρκου τοῦ κωφοῦ, τὰ θεῖα κατορθώματα. Οὗτος γὰρ μὴ

ἀπαναινόμενος μικροψύχως, τὴν ἐπισυμβᾶσαν αὐτῷ
κώφευσιν, οὐκ ἐπαύσατο βοῶν τῷ Δεσπότῃ· εὐχαριστῶ
σοι Κύριε φιλόψυχε, ὅτι ἐκ τῶν πειρασμῶν ἐξήγαγές
με, φυλάξας με ἀπὸ τῶν ἀκουστικῶν συμπτωμάτων,
καὶ τὴν διάνοιαν ἀναδείξας ἐργαστήριον, τῶν
σωτηριωδῶν καὶ γλυκυτάτων ἐννοιῶν σου. Ὅθεν
γῆθεν σήμερον δεχθεῖς με μετ' ἀγγέλων, δὸς τὴν
θείαν χάριν σου, τοῖς ἐορτάζουσι τὴν μνήμην μου.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον ὁμώηχον.

Ἰωάννη Βαπτιστά, ὁ ἐν μήτρᾳ γνωρίσας με τὸν
Ἄμνόν, ἐν ποταμῷ μοι διακόνησον, μετ' Ἀγγέλων
μοι λειτούργησον. Ἐκτείνας ἄψαι τῇ παλάμῃ, τῆς
κορυφῆς μου τῆς ἀχράντου· καὶ ὅταν ἴδῃς τὰ ὄρη
τρέμοντα, καὶ τὸν Ἰορδάνην ἐπαναστραφέντα, σὺν
τούτοις βόησον· ὁ σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου, εἰς ἡμῶν
σωτηρίαν, Κύριε, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη κλ.π., ὡς σύνηθες.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις Μάρκε ὅσιε ἀσκητά, ὡς εὐαρεστήσας,
κεκληκότι σε Ἰησοῦ, εὐχου δὲ δοθῆναι, τὰ ἔσω ὧτα
πᾶσι, τοῖς πόθῳ εὐφημοῦσι, πάνσεπτον μνήμην σου.

Στίχοι.

Εὐχαῖς σου κώφευσον τὰ ὧτα ψυχῆς μου, ὥστε
ἀκούειν, Μάρκε, μόνον Κυρίου.

Συνετέθη ἡ παροῦσα ἀκολουθία ἐν τῇ Ἱερῷ Μονῇ
Σίμωνος Πέτρας Ἀγίου Ἰ. Ορους Ἀθῶν, τῇ 10.
11.1996.